

ІНВЕСТИЦІЇ В ЛЮДСЬКИЙ КАПІТАЛ СІЛЬСЬКИХ ПОСЕЛЕНЬ

*Антонов А.В., к.е.н., докторант,
Дніпропетровський державний аграрний університет*

У сфері сільського житлового будівництва в Україні необхідне вирішення двосидного завдання – підвищення рівня забезпеченості населення житлом і формування ефективного ринку житла. Серед основних заходів, сприяючих вирішенню цих завдань можна назвати створення фонду розвитку житлового будівництва під державні гарантії; перетворення частини фінансово-кредитних установ в цільові кредитні організації, здатні акумулювати дрібні внески населення на вигідних для нього умовах.

Останніми роками намітилась тенденція до зменшення кількості функціонуючих шкіл та дошкільних закладів. На перший погляд, низький рівень народжуваності не вимагає введення нових дошкільних установ та шкіл. Але не слід забувати, що більшість з них введені в дію в довоєнні і післявоєнні роки, морально та фізично застаріли (мають дерев'яні перекриття), застаріле планування і в кращому випадку потребують капітального ремонту з переплануванням, а в більшості своїй вимагають зносу. Аналогічне положення склалося і з лікарнями.

Зі всіх українських регіонів найкращий стан справ з інвестуванням сільських територій у Київській області, що добилася значних успіхів в розвитку соціальної сфери в цілому, і в соціальній інфраструктурі, зокрема. На даному етапі соціально-економічних перетворень, що проводяться в Україні, специфічною особливістю Київської області, як столичного регіону, є активна інвестиційна політика в соціальній сфері. В порівнянні з іншими регіонами України фінансовий стан установ та організацій галузей соціальної інфраструктури відносно стабільний і стійкий. Проте в умовах розвитку ринкових відносин соціальна сфера опинилася в менш вигідних умовах, оскільки її об'єкти не відносяться до числа найпривабливіших для приватного капіталу.

В даний час, соціальна інфраструктура села як об'єкт інвестування характеризується істотною специфікою і складністю, яка багато в чому зумовлює особливості використання схем інвестування об'єктів цієї сфери.

Можливість інвестування, а отже, і загальний стан соціальної інфраструктури села визначається цілим комплексом факторів – від

загальноекономічного (стан економіки в цілому, рівень інвестиційної привабливості та інвестиційної активності в районі, загальнодержавна політика і т.д.) до вузькогалузевих, що враховують специфіку різних галузей (житлово-комунального господарства, дорожнього господарства, зв'язку, транспорту, освіти, охорони здоров'я, культури та ін.).

У зв'язку з цим об'єкти інженерної інфраструктури, з точки зору інвестиційного процесу, не можуть давати в економічній ситуації, що склалася, досить швидкої та ефективної віддачі, тобто вони, в більшості випадків не є комерційно вигідними і не відносяться до числа привабливих для інвестора.

В той же час, існує об'єктивна необхідність залучення до інвестування об'єктів соціальної інфраструктури села позабюджетних асигнувань на основі розробки механізмів, що гарантують повернення вкладених в ході реалізації інвестиційного проекту коштів. Проте і в найближчій перспективі основне інвестиційне навантаження продовжуватимуть нести бюджети різних рівнів з поступовим розвитком ринкових механізмів інвестування соціальної інфраструктури села.

Однією з основних відтворювальних пропорцій в адміністративному районі є співвідношення між загальною величиною асигнувань на фінансування соціальної інфраструктури та обсягом і ефективністю інвестицій в реальний сектор економіки. Політика перекадання витрат по житлово-комунальному господарству, в тому числі і капітальних, на населення є, на наш погляд, малоєфективною, в першу чергу, через низькі доходи більшості населення та в кінцевому підсумку може привести до соціального вибуху. А створені в результаті інвестицій в соціальну інфраструктуру села блага доцільно передавати споживачам за пільговими цінами, а в мінімально гарантованому обсязі – безкоштовно.

Інвестиції в людський капітал сільських поселень (людські ресурси) необхідні і високоефективні навіть на сучасному етапі розвитку вітчизняної економіки. У довгостроковому плані їх реальна ефективність, на думку автора, виразиться як в збільшенні обсягу і якості послуг галузей соціальної інфраструктури села, так і в зростанні продуктивності праці у всіх галузях економіки.

Потрібно також відзначити, що проблеми інвестування галузей соціальної інфраструктури села закладаються внаслідок неточного врахування економічної ефективності таких інвестицій. Оцінка економічної ефективності інвестицій в соціальній інфраструктурі села,

на думку автора, повинна визначатися не з точки зору госпрозрахункової окупності, а з позицій суспільства в цілому. Даний підхід до обґрунтування обсягу та структури інвестицій в об'єкти соціальної інфраструктури села реально не може бути реалізований на рівні сільського поселення чи навіть району.

Основна мета інвестування – максимізація добробуту власників. При цьому найреальніша схема участі в інвестуванні – реалізація комерційно вигідного проекту з соціальними функціями або добродійна діяльність комерційної організації. А результатом такої комерційної діяльності виступає надання послуг сільській громаді в цілому.

ЕФЕКТИВНІСТЬ УПРАВЛІННЯ ДОХОДАМИ В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Антоноук Р.Р.,

Львівський національний аграрний університет

Управління доходами та витратами господарської діяльності це головні процеси в управлінні прибутковістю підприємств. В процесі будь-якого управління визначаються його цілі, об'єкти та задачі.

Ціллю управління доходами підприємства виступає одержання ним певної величини прибутку. Об'єктами управління доходами сільськогосподарських підприємств виступають грошові надходження від здійснення операційної діяльності, зокрема управління надходженням виручки від реалізації сільськогосподарської продукції, іншої реалізації, фінансової та інвестиційної діяльності, та від надзвичайних подій; цінова політика сільськогосподарського підприємства, та управління каналами реалізації.

Задачами управління доходами сільськогосподарського підприємства є забезпечення стабільності та регулярності грошових надходжень, максимізація реалізаційної виручки, що виливається в управління структурою реалізації, параметрами товарності продукції, планування цін, контроль за розрахунками.

Обстеживши реалізаційну діяльність сільськогосподарських підприємств Львівської області ми виявили: станом на кінець 2010 року аграрні підприємства області отримали 2217,8 млн. грн. в складі яких 1541,9 млн. грн. виручки від реалізації сільськогосподарських продукції та послуг .